

Sygn. akt II CSK 831/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. D.

przeciwko J. D., B. D., R. D. i E. O.

o wydanie rzeczy i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1168/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi
adwokatowi K. P. tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej
udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o
należny podatek od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód A. D. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lutego 2015 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 21 maja 2014 r., w sprawie przeciwko J. D. , B. D., R. D. i E. O. o wydanie rzeczy i zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienie prawne zawarte w pytaniach:

- czy strona pozwana występująca w roli dozorczy na mocy art. 1046 § 1 k.p.c. jest zwolniona z obowiązku dowodowego, co do sprawowania nadzoru nad powierzonym mieniem dłużnika pozostałym po wykonanej eksmisji, a jedynie dłużnik musi w oparciu o art. 6 k.c. udowadniać o jakie mienie chodzi w sytuacji, gdy został eksmitowany z danej posesji, gdzie pozostała jego własność?;

- czy uprzednie rozstrzygnięcie ważności tytułu wykonawczego do przeprowadzenia eksmisji powoda ma znaczenie prejudycjalne dla przedmiotu niniejszej sprawy tj. do oceny sposobu przeprowadzenia eksmisji i sprawowania nadzoru nad rzeczami powoda pozostałymi na posesji objętej eksmisją przez pozwanych, którym ten dozór powierzono?

Ponadto wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ „wyłącznie na powodzie zdaniem Sądów obu instancji spoczywa

obowiązek udowodnienia ilości i wartości mienia oddanego pod dozór po eksmisji, w sytuacji, gdy podważał on w różnych postępowaniach ważność tytułu wykonawczego - pismo powoda z 12 maja 2014 r., w której to części Sąd wyłączył tę materię do odrębnego postępowania i oddalił wniosek o zawieszenie postępowania, co w efekcie uniemożliwiło udowodnienie przebiegłości strony pozwanej w dążeniu do wykonania eksmisji powoda i miało wpływ na ocenę dowodów w sprawie, a przede wszystkim bezkrytycznego uznawania za wiarygodne twierdzeń strony pozwanej co do istoty sprawy, naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wobec nie stawiania stronie pozwanej obciążonej prawnym obowiązkiem żadnych wymogów formalnych co do rozporządzania mieniem powoda.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zagadnienia muszą mieć charakter rzeczywisty i konkretny. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek przedsądu, a ponadto stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, niepubl.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, niepubl.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, niepubl.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występują tak rozumiane istotne zagadnienia prawne ograniczył się bowiem do zadania pytań, bez przedstawienia możliwych różnych ich ocen oraz wykazania, że mają one znaczenia dla

rozstrzyganej sprawy. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnianiem wskazuje, że skarżącemu chodzi nie o przedstawienie istotnych zagadnień prawnych, a jedynie o poddanie orzeczenia kontroli kasacyjnej. Jest to szczególnie widoczne przy drugim zagadnieniu, które wprost odnosi się do stron i przedmiotu procesu. Poza tym trzeba uwzględnić, iż w istotnej części uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na istnienie zagadnienia prawnego sprowadza się do niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.) kwestionowania oceny dowodów.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III CSK 65/11, niepubl.).

Skarżący nie wykazał istnienia w sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wskazał jakie – jego zdaniem – przepisy prawa zostały naruszone w sposób kwalifikowany, w jaki sposób i że doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego wyroku.

Z tych względów brak jest podstaw do przyjęcia, iż istnieją opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. przesłanki skargi kasacyjnej do rozpoznania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie § 19 w zw. § 6 pkt 7 § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 461) Sąd Najwyższy

przyznał adwokatowi K. P. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

db